

Pensionär Aino seiklused

Ärksin hommikul kell kuus selle peale, et toas hakkas vaikselt juba valgeks minema. Sain isegi kaua põdnata, sest tavaliselt ärkan pool tundi varem. Täna oli mul õite kerge uni, iga krabina peale oli silm jälle lahti, kella 3 paiku käisin tualettruumis ja peale seda oli raske magama jääda, sest täiskuu pussitas mind läbi akna otse silma, liigesed kah valutasid. Täitsa kohe pistis, nagu oleks nõeltega torgitud, tuleb vist jälle nädal aega vihma, tervis on viimasel ajal väga tundlik õhurõhu muutustele. Pagan, nüüd on kogu päev tuksis. Panin oma proteesid suhu ning lonkasin kiiresti köögi poole. Tavaliselt süüa ma hommikuks putru ja kohvi, nagu korralikud inimesed, aga mitte üleliia palju. Peale Ilmari siit ilmast lahkumist (olgu muld talle kerge), pole mul enam eriti suurt söögiisu, seda juba viimased 10 aastat. Pärast hommikusöögi tarbimist, millest ma sellises vanuses niikuinii enam rõõmu ei tunne (see on rohkem nagu kütus), asusin ma teleka ette, et hommikuseid uudiseid vaadata, kell oli siis juba 6:30. Ega seal midagi põnevat ei olnud, kuna täna oli mul natuke seikluslikum tuju, mõtlesin teha paar tiiru õues. Haarasin oma poja Ingmari kingitud rulaatori ühes ning asusin teele. Ega mul suurt häda pole, aga nii kindluse mõttes.

Maja ees nägin Leilit, kes seal oleval pingil istus ning prügikasti kallal nokitsevaid kajakaid oma pilguga puuris. Mõtlesin, et teine täitsa hulluks läinud, nüüd vanaduses vaja veel siis kajakaid vahtida, eluaeg näinud neid. Seal seistes ei pannud ma tähele, et märkamatuks olin ka ise neid matsakaid kajakaid vahtima jäänud. Varem olid kajakad ikka tüütud, tassivad prügi laiali ja muudkui kisavad oma heleda häälega. Nüüd ei kujutaks ette suvehommikut, kus need linnud läbi lahtise akna oma kriiskamisega mind ei ärataks. Ma ei suudaks ette kujutada, et kuus vähemalt korra ei korista rõduaknalt nende väljaheidet või ei kiruks selle üle, kuidas prügikastid on pilgeni täis ning kajakad oma küünistega jälle mõne koti lahti on tõmmanud ning selle sisu mööda ilma laiali on tassinud. Aastatega olid need alatud loomad mulle hinge pugunud, nüüd sain ma aru küll, miks Leili neid nõnda vahtis.

Lähenesin tasakesi Leilile ning vaikides istusin tema kõrvale pingile, mõlema pilgud kajakatel. Ühel hetkel pööras Leili pilgu minu poole ja võpatas. Ütlesin talle seepeale naljatledes: „Puhusin sulle ikka eluvaimu sisse. Ma siin vaatasin, et oled jube valge näost, ei tea kas on manalateele minek.” Leili purskas ühes minuga naerma ning lõi mind sõbralikult õlale. „Ära aja hullu juttu ei hakka mina veel kuhugi minema, mul kirsturaha kogumine pooleli,” lausus ta tõsiselt. Istusime mõne hetke vaikuses ja lasime päikesel oma kortsulisi nägusid paitada. Seepeale võtsin ma oma nokia nutitelefoni taskust välja.

„Sindrinahk, jälle tühi!” käratasin ma telefoni peale ja Leili taaskord võpatas, ei tea miks tal täna need närvid nii püsti on. Puhusime veel paar tundi juttu, niisama tühjast tühjast. Lõpuks hakkas mul kõht korisema ja tuletas mulle meelde, et on aeg tagasi tuppa minna. Avasin toa ukse ja see kääksatas mulle tervitavalt vastu. Tuba oli tummist ja lämbet õhku täis, kuigi olin akna lahti jätnud. Juurdlesin veel omaette, et see oli suur viga, sest täna oli üks eriti palav päev. Raske oli hingata, sammusin elutuppa, et ventilaator tööle panna ja istusin selle ette diivanile. Nautisin kuidas see mu halli loki juuksepehmet mõnusalt sasis, olin mõne hetke istunud ning pidin asendit vahetama, sest jalad hakkasid surisema. Jäin natukeseks kuulutama ning õuest kostus inimeste suminat, mis meenutas mulle, et mu lemmik seebikas käib parasjagu telekast, sellega oli nälg nagu pühitud ning olin juba unustanud, mis põhjusel ma tuppa üldse tulin. Haarasin krapsakalt puldi pihku ning panin teleri mängima, sain paar minutit vaadata, seejärel vajutas juba raske uni mu laugudele ja ega ma eriti vastu ei pannud. Lasin raskel väsimusel ennast unenägudemaale kanda.